

Sajó László

MÍG VÉGIGMEGYEK A SÖTÉT LAKÁSON

„Hogy elérjek a napsütötte sávig”
(Petri György, -nek)

Míg végigmegyek a sötét lakáson,
túl az első hajnali fölriadáson,
még innen a halálon,
már holnap van, újabb aláírt haladék,
a lakáson végig csöndben haladék,
ujjaim között fészkéből kiölt fiókamaradék,
sárgán derengő csipatozás, az álom:

a boldogtalanság madara, denevér
(aki nem is madár, tulajdonképpen kék menyét)
lóg a balkonon – nincs is! – fejjel lefelé,
és én vagyok néki, télire, eleség,
remegő bőrszalonna, vagy mi –
ennyire emlékszem. Ja(j), és még annyi,
én nem tudtam, hogy innen ki lehet zuhanni.

Aztán a vécéből a szüette
ablakkeretben
a rész-, a díszletek sziluettje:
ég, háztetők, antenna,
ez volt, és van tegnap,
tűzfalhoz tapadnak a drótok,
suhan egy szaros galamb,
boldog
a boldogtalan,
a föld a trágyadombja,
az öröm az égig ér,
holnap van, holnap,
hó lesz? a hajnal tűzfaláról a
sötétség korma
szállingózik, elmosódnak
a vécéablakon a létigék.

Aztán a fürdőszobában
isten elpusztíthatatlan csótánya,
aki vagyok, eltűnik előlem.
Szennyestartó mögül, szekrényből,
könyvekből, tükörből többé nem jön elő, nem.

Pedig végig valahol itt van.
Csak kezet mostam, nem is gyújtottam villanyt.
Talán *egyenesen* a földbe mászott.
Megyek utána én is, hason, másom,
végig a sötét lakáson.

Mit keresek itt az *éléskamra* előtt?
Nincsen anyám, készítette szederbefőtt.
Leittam jó előre minden kompótlevet.
Romlott vagyok. Alig várom, hogy holt legyek.

Idáig jutottam. Most a konyhából
hogy jutok ki, a hűtőből?
Idáig hallgattam. Most rám szól
bennem egy hang, üvölts föl,
már mér' üvöltenék. Van rostos gyümölcslé,
időm is egy kevés, kitöltöm.
A lélek,
testbe szorult féreg,
hadd üvöltsön,
ha jön az isten.

Már itt bent
van a házban, csak eltévedt az állványrengetegben.
Sose jut ki a legfelső emeletre.
S ha a ház egyszer csak ledől,
a támasz megmarad, a sok fenyő-
gerenda közül az egyik megjelöl.
Akár a ház,
állsz,
magad alá temetve.

Hugyoztam, kezet mostam, ittam.
Most megyek és visszafekszem.
Nekem senki se mondja, itt, van.
Csak ha már el is ment, messze.
Már nem lehet nagyon közel.
Most megyek és visszafekszem.
Míg végigmegek a sötét lakáson.
Az egészben az a legszebb,
azért jön el,
hogyan halva találjon.